

Có Gì Trong Quả Trứng Của Em Jeremy?

Em Jeremy sinh ra đời với một thân thể khuyết tật. Tay chân em co quắp, trí óc em không phát triển bình thường. Dù đã mười hai tuổi, em chỉ mới học lớp hai, dù vậy em vẫn không theo kịp chúng bạn. Hầu như em không có khả năng học hỏi gì cả. Cô giáo của em nhiều lúc rất là bực bội, có khi giận dữ với em nữa, vì cô không đủ kiên nhẫn với một đứa học trò quá chậm như thế. Trong giờ học, em Jeremy không ngồi yên nhưng cứ nằm ngả nghiêng trên ghế. Miệng thì vừa dãi nước bọt vừa phát ra những tiếng kêu kỳ cục, khiến bạn cùng lớp bị chia trí, không chú tâm vào bài học được. Thỉnh thoảng có những lúc em Jeremy nói năng rõ ràng và có vẻ hiểu biết mọi việc chung quanh mình, làm như có một tia sáng nào đó chiếu rọi vào tâm trí đen tối của em. Nhưng hầu hết những lúc khác thì em Jeremy chỉ là nỗi bực bội to lớn cho cô giáo.

Một ngày kia, cô giáo gọi điện thoại mời cha mẹ em Jeremy đến trường gặp cô, vì cô có điều muốn thưa với ông bà. Khi cha mẹ em đến, ngồi yên lặng trong lớp học vắng tanh, nhìn dãy bàn ghế trống, ông bà chờ đợi không biết cô giáo sắp nói gì về con của mình đây. Một lát sau cô giáo nói: “Thưa ông bà, chúng tôi thấy em Jeremy phải được học ở một trường đặc biệt. Nếu để em học ở đây thì thiệt thòi cho em, vì em phải học chung với những đứa trẻ nhỏ hơn

em quá nhiều, mà các em đó lại không có nan đề gì trong việc học hỏi. Ông bà cũng biết, con của ông bà lớn hơn các bạn cùng lớp đến năm tuổi, khoảng cách đó quá lớn!” Nghe những điều cô giáo nói, mẹ em Jeremy ngồi khóc thổn thức. Cha em bình tĩnh hơn, ông nói: “Thưa cô, trong vùng này không có trường đặc biệt dành cho những đứa bé không bình thường như con của chúng tôi. Hơn nữa Jeremy rất thích ở đây, nếu bây giờ đổi nó đi trường khác nó sẽ buồn lắm.”

Cha mẹ của Jeremy ra về đã lâu mà cô giáo vẫn còn ngồi yên trên ghế. Cô suy nghĩ mãi không biết tính làm sao. Tuyệt rơi ngoài trời nhưng cô cảm thấy cái lạnh như từ trong lòng cô lan ra. Cô rất thông cảm với cha mẹ của Jeremy. Ông bà chỉ có một đứa con duy nhất mà lại bị bệnh như thế, một chứng bệnh không phương thuốc nào chữa được, thật là tội nghiệp ông bà. Nhưng nếu giữ em Jeremy lại trong lớp này thì không công bằng cho những em khác. Lớp này còn có mười tám em học trò khác, là những em cô phải chăm sóc, dạy dỗ. Trong khi đó cô phải mất thì giờ với Jeremy quá nhiều. Jeremy không những không học được mà còn quấy rầy các em khác khiến các em đó bị chia trí, cũng không học được. Không những thế, mọi người đều biết là dù cô giáo và cha mẹ cố gắng đến đâu, Jeremy sẽ không bao giờ biết đọc biết viết. Như vậy tại sao phải phí thì giờ với em thêm nữa?

Trong khi suy nghĩ như thế, tự nhiên một cảm giác xấu hổ dâng lên trong lòng cô. Cô bật khóc và thưa với Chúa: Chúa ơi xin tha thứ cho con, so với nỗi khổ đau mà gia đình em Jeremy phải chịu thì nỗi khó khăn của con không đáng gì cả. Xin giúp con biết kiên nhẫn và thương yêu Jeremy nhiều hơn.

Từ hôm đó trở đi, cô giáo cố gắng không để ý đến những hành động kỳ cục của Jeremy, cô cũng cố làm ngơ trước những tiếng kêu kỳ cục phát ra từ miệng của em. Thế rồi một ngày nọ, tự nhiên em Jeremy lết đến bàn cô giáo, và em nói thật to cho cả lớp đều nghe. Em nói: “Cô ơi, em thương cô lắm.” Nghe vậy cả lớp cười rộ lên, cô giáo thì đỏ mặt vì xấu hổ. Cô lúng túng nói: “Tại... tại sao vậy... Cảm ơn em, thôi em về chỗ ngồi đi.”

Thấm thoát mà đã đến mùa xuân, học trò trong lớp đều nôn nao mong cho lễ Phục Sinh mau đến. Cô giáo bắt đầu kể cho các em nghe về cuộc đời Chúa Giê-xu. Cô nói cho các em biết rằng Chúa Giê-xu là Con của Đức Chúa Trời, vì yêu thương loài người tội lỗi, Ngài đã xuống thế gian làm người như chúng ta, để chịu chết thế cho chúng ta. Cô cũng nói, Chúa Giê-xu bị đóng đinh trên cây thập tự. Người ta chôn Ngài trong một ngôi mộ nhưng đến ngày thứ ba, Chúa đã sống lại. Ngôi mộ chôn Chúa trở thành ngôi mộ trống. Đó là tại sao chúng ta có lễ Phục Sinh. Phục sinh là sống lại từ trong kẻ chết. Để giúp

các em học trò hiểu và nhớ rõ ý nghĩa của lễ Phục Sinh, cô giáo nhấn mạnh rằng lễ Phục Sinh cũng như mùa xuân, là biểu hiệu cho sự sống mới. Một hôm, cô phát cho mỗi học sinh một quả trứng bằng nhựa, lớn gấp đôi quả trứng gà và cô bảo cả lớp: Các em đem quả trứng bằng nhựa này về, cố gắng tìm một cái gì làm biểu hiệu cho sự sống mới, bỏ vào trong quả trứng rồi ngày mai đem lại cho cả lớp xem. Các em nhớ rõ chưa? Tất cả học trò trong lớp háng hái trả lời: Thưa cô nhớ rồi ạ. Riêng một mình em Jeremy yên lặng chú ý nghe cô giáo nói và nhìn cô không chớp mắt, em cũng không làm tiếng kêu ồn ào như mọi ngày. Cô giáo nhìn Jeremy trầm nghĩ: “Không biết chú bé này có hiểu hết những gì mình dạy về sự chết và sự sống lại của Chúa Giê-xu không? Có biết đem cái trứng về để làm gì không đây? Có lẽ chiều về mình phải gọi bố mẹ nó, dặn lại cho rõ ràng chứ có lẽ nó không hiểu gì đâu.” Nhưng tối hôm đó, ống nước nhà cô giáo bị bể, cô phải gọi người đến sửa. Sau đó cô phải đi chợ rồi lại phải soạn bài dạy cho ngày mai nên cô quên, không gọi bố mẹ Jeremy.

Sáng hôm sau, mười chín đứa học trò háng hái, vui vẻ đem mười chín quả trứng bằng nhựa đến lớp, bỏ vào cái giỏ cô giáo đã để sẵn bên cạnh bàn giấy. Sau giờ toán là giờ cho các học sinh chia sẻ với nhau. Cô giáo đến bên cạnh cái giỏ đựng đầy những quả trứng, cô lần lượt cầm từng cái lên, mở ra xem có gì trong đó và giải thích tại sao vật đó biểu hiệu cho sự sống mới. Cô giáo mở cái trứng đầu tiên thấy trong đó có một cái hoa. Cô nói: “Cái hoa đúng là biểu hiệu cho sự sống. Khi cây cối đâm chồi, nở hoa, mình biết là mùa Xuân đã tới.” Một em bé gái đưa tay lên nói: “Thưa

Cô, đó là cái trứng của em!” Cô giáo mở cái trứng thứ hai, thấy trong có một con bướm bằng nhựa. Cô cầm con bướm lên và nói: “Chúng ta đều biết là con sâu xấu xí sau một thời gian đổi thành con bướm xinh đẹp, đó cũng là sự sống mới!” Sau đó, cô giáo mở cái trứng thứ ba, ở trong có một cục đá dính rêu. Cô giải thích, cái rêu này cũng có sự sống. Một em trai nói: “Ba em giúp em tìm đó!” Rồi cô giáo mở cái trứng thứ tư, cô yên lặng, nín thở, cái trứng này trống không, bên trong chẳng có gì cả. Các em học sinh trong lớp thấy vậy cười ồ lên. Cô giáo nghĩ chắc chắn đây là cái trứng của Jeremy. Cậu bé này không bỏ gì vào đây vì đã không hiểu lời dặn hôm qua. Phải mà hôm qua mình nhớ gọi cho bố mẹ nó. Rồi vì không muốn Jeremy xấu hổ, cô để cái trứng đó qua một bên và cầm một cái trứng khác lên. Bỗng Jeremy lên tiếng: “Thưa Cô, sao Cô không nói gì về cái trứng của em?” Ngập ngừng, cô giáo trả lời: “Cái trứng của em trống không, có gì mà nói?” Jeremy nhìn vào mắt cô giáo, giọng nhỏ nhẹ: “Nhưng mộ của Chúa cũng trống không như vậy!”

Cô giáo thấy như thời gian ngừng lại. Vài giây sau cô hỏi: “Em có biết tại sao mộ Chúa trống không không?” Jeremy trả lời: “Dạ biết. Chúa bị người ta giết, người ta bỏ Ngài vào mộ, rồi Đức Chúa Cha gọi Ngài sống lại.” Đúng lúc đó chuông reo báo giờ ra chơi. Trong khi đám học trò háng hái chạy ra sân chơi, cô giáo ngồi khóc. Nỗi lạnh lẽo trong lòng cô tan chảy hết.

Ba tháng sau, em Jeremy chết. Những người đến dự đám tang ngạc nhiên không hiểu vì sao trên quan tài của em có 19 quả trứng bằng nhựa, tất cả đều trống không.

Đây là một câu chuyện thật, đã xảy ra nhiều năm trước. Em Jeremy tuy bị khuyết tật nhưng em biết Chúa Cứu Thế là ai và đã đặt trọn vẹn lòng tin nơi Ngài. Đức tin của em Jeremy đơn sơ nhưng chân thành và mạnh mẽ. Đức tin đó đã đem đến cho em sự cứu rỗi và sự sống đời đời.

Nhiều khi chúng ta dùng sự hiểu biết và khôn ngoan của mình để giải thích, phân tích Tin Mừng Cứu Rỗi mà Chúa Cứu Thế đã dành sẵn cho chúng ta, thay vì lấy đức tin chân thành tiếp nhận. Chúa Giê-xu từng dạy rằng, người nào đến với Ngài phải đến với đức tin đơn sơ như đức tin của trẻ con thì mới có thể nhận được Nước của Đức Chúa Trời. Phúc Âm Mác chương 10 ghi như sau: “Người ta đem những con trẻ đến cùng Chúa Giê-xu dâng Ngài đưng đến chúng, nhưng môn đồ trách những kẻ đem đến. Đức Chúa Giê-xu thấy vậy, bèn giận mà phán cùng môn đồ rằng: Hãy để con trẻ đến cùng ta, đừng cấm chúng nó, vì Nước Đức Chúa Trời thuộc về những kẻ giống như con trẻ ấy. Quả thật, ta nói cùng các ngươi, ai chẳng nhận lấy Nước Đức Chúa Trời như một đứa trẻ thì chẳng được vào đó bao giờ.”

Cầu xin Chúa giúp chúng ta đến với Chúa và tiếp nhận sự cứu rỗi của Ngài với đức tin chân thành, đơn sơ như đức tin của em Jeremy trong câu chuyện này.

Minh Nguyễn

Người Gieo Giống

Người gieo giống, một câu chuyện do Chúa Giê-xu kể với những áp dụng thực tế cho chúng ta. Câu chuyện người gieo giống được Thánh Kinh ghi lại như sau:

Có người gieo giống đi ra dặng gieo. Khi đang gieo, một phần giống rơi dọc đường, chim bay xuống và ăn. Một phần khác rơi nhằm chỗ đất đá sỏi, chỉ có ít đất thịt, bị lấp không sâu, liền mọc lên; song khi mặt trời mọc lên, thì bị đốt, và vì không có rễ, nên phải héo. Một phần khác rơi nhằm bụi gai, gai mọc rậm lên, phải nghẹt ngòi. Một phần khác nữa rơi nhằm chỗ đất tốt, thì sanh trái; hoặc một hạt ra được một trăm, hoặc một hạt sáu chục, hoặc một hạt ba chục (Phúc Âm Ma-thi-ơ 13:3-8).

Câu chuyện được Chúa Giê-xu giải thích như sau:

Khi người nào nghe đạo nước thiên đàng, mà không hiểu, thì quỷ dữ đến cướp đi rồi gieo trong lòng mình; ấy là kẻ chịu lấy hạt giống rơi ra dọc đường. Người nào chịu lấy hạt giống nơi đất đá sỏi, tức là kẻ nghe đạo, liền vui mừng chịu lấy; song trong lòng không có rễ, chỉ tạm thời mà thôi, đến khi vì đạo mà gặp sự cực khổ, sự bắt bớ, thì liền vấp phạm. Kẻ nào chịu lấy hạt giống nơi bụi gai, tức là kẻ nghe đạo; mà sự lo lắng về đời này, và sự mê đắm về của cải, làm cho nghẹt ngòi đạo và thành ra không kết quả. Song, kẻ nào chịu lấy hạt giống nơi đất tốt, tức là kẻ nghe đạo và hiểu; người ấy được kết quả đến nỗi một hạt ra một trăm, hạt khác sáu chục, hạt khác ba chục (Phúc Âm Ma-thi-ơ 13:19-23).

Đây là câu chuyện về người gieo giống nhưng thật sự là nói về bốn loại đất hay bốn hạng người, đúng hơn, nói về bốn phản ứng của con người trước Lời của Chúa.

Phản ứng thứ nhất khi nghe Lời Chúa là bỏ ngoài tai, không chú ý.

Đây cũng là phản ứng của nhiều người khi nghe Phúc Âm. Phúc Âm là tin vui, tin mừng, tin lành cho con người nhưng nhiều khi vì thành kiến, chúng ta đã bỏ ngoài tai những gì chúng ta nghe. Một trong những thành kiến đó là cho rằng đó là chuyện tôn giáo mà là tôn giáo của người khác, không cần để ý đến làm gì. Suy nghĩ thông thường thì như vậy là đúng nhưng đây không phải là vấn đề tôn giáo mà là Phúc Âm và đây cũng không phải là điều dành cho người khác mà cho bản thân mỗi chúng ta.

Tôn giáo và Phúc Âm khác nhau như thế nào? Nói một cách ngắn gọn, *tôn giáo là cố gắng của con người đi tìm con đường giải thoát còn Phúc Âm là con đường giải thoát Thiên Chúa cung ứng cho nhân loại*, qua cái chết của Chúa Giê-xu. Đó là khác biệt căn bản giữa Phúc Âm và tôn giáo.

Dù theo tôn giáo nào hay không tin gì cả, sâu kín trong đáy lòng, con người đều đi tìm cho mình một con đường giải thoát. Con người là một sinh vật tâm linh, chúng ta không thể chỉ sống với những gì thuộc phạm vi vật chất. Con người luôn luôn khao khát một điều gì đó để linh hồn mình được thỏa mãn. Có người đi tìm thỏa mãn trong thú vui, người thì tìm trong việc tu trì, sống đời ẩn dật... Nhưng dù là phương tiện nào, sâu kín trong tâm hồn vẫn là vấn đề bình an, thanh thản, nhẹ gánh ưu tư.

Có hai lý do đưa đến vấn đề này:

(1) Dù chấp nhận hay phủ nhận, con người đến từ Thiên Chúa, đến từ Ông Trời, đến từ một nguồn cội, và con người sẽ không bao giờ tìm thấy bình an thanh thản thật sự cho đến khi nào chúng ta trở về với nguồn cội.

(2) Tội lỗi trong bản chất con người khiến chúng ta không thể tự

giải thoát. Ý nghĩ cho rằng mình có thể tự giải thoát thật ra phát xuất từ bản tính kiêu ngạo và tự cao, và đó là một tội trọng trước mặt Thiên Chúa.

Con người đến từ Thiên Chúa và con người mang bản chất tội lỗi, chính vì vậy mà con người không thể tự giải thoát. Phúc Âm vì vậy là phương cách Đức Chúa Trời dùng để giải thoát chúng ta. Vấn đề giải thoát hay cứu rỗi không đơn giản vì nó đòi hỏi một giá rất đắt. Thiên Chúa chí công không thể chấp nhận điều gì ngoài sự thánh khiết tuyệt đối, một tình trạng con người không bao giờ đạt đến được. Mặt khác, Thiên Chúa cũng không thể khoan tay, ngoảnh mặt làm ngơ trước tội lỗi. Thiên Chúa chí công phải hình phạt con người tội lỗi. Vấn đề vì vậy chỉ có thể giải quyết khi bản án của Thiên Chúa được thi hành, nghĩa là tội lỗi phải bị hình phạt. Thiên Chúa đã hình phạt tội lỗi qua Đức Chúa Giê-xu, nhờ đó con người thoát khỏi hình phạt. Nhưng con người phải tin, phải chấp nhận rằng Chúa đã chết vì mình thì vấn đề tội lỗi mới được giải quyết, nếu không, bản án của Thiên Chúa vẫn còn trên chúng ta.

Đó là Phúc Âm mà chúng tôi loan báo để kêu gọi quý vị quay về với Đức Chúa Trời. Quý vị có thể bỏ ra ngoài tai, như nhiều người đã làm, thì cũng giống như hạt giống đạo rơi trên bờ ruộng, chim chóc đạp xuống ăn hết. Chúng tôi mong rằng đừng vì thành kiến hay bất cứ lý do gì quý vị lại bỏ ngoài tai lời dạy của Chúa vì đây là lời dạy đem đến giải thoát thật sự cho quý vị.

Thái độ hay **phản ứng thứ hai** trước lời dạy của Chúa là vui vẻ tiếp nhận nhưng rễ không đâm sâu. Đất đá sỏi là chỗ chỉ có lớp đất mỏng bên trên, ở dưới là đá. Lớp đất mỏng giúp

cho hột giống nảy mầm và mọc lên nhưng đất không sâu làm cho cây chỉ mọc lên một ít rồi bị tàn héo dưới ánh mặt trời. Thánh Kinh cho biết “khi gặp gian nan hay bị ngược đãi người đó vấp ngã ngay.” Chúng ta phải biết rằng khi đặt lòng tin nơi Chúa, chúng ta sẽ đối diện với khó khăn, thử thách.

Câu hỏi chúng ta đặt ra là: “Nếu tin Chúa gặp khó khăn, thử thách thì tin Chúa là m gì?” Vâng, đây là quyết định mà mỗi chúng ta phải lựa chọn nhưng không phải vì tin nhận Chúa rồi Ngài cho thử thách, khó khăn đến với chúng ta. Vấn đề theo lời Kinh Thánh dạy là, “Những ai muốn sống đạo đức trong Chúa Cứu Thế Giê-xu đều sẽ bị bắt bớ.” Người đặt lòng tin nơi Chúa, được Chúa thay đổi, đời sống thay đổi đó sẽ trở thành mục tiêu cho ma quỷ tấn công. Nếu chúng ta tiếp nhận Lời Chúa cách chân thành, để cho Phúc Âm đâm rễ, ăn sâu vào đời sống, sức mạnh của Phúc Âm sẽ giúp chúng ta vượt qua những khó khăn, gian khổ. Còn nếu chúng ta tiếp nhận Lời Chúa cách hời hợt bên ngoài, như vùng đất chỉ có một lớp đất mỏng bên trên, thì khi hoạn nạn thử thách, khó khăn xảy ra, chúng ta sẽ lui bước như cây mọc trên lớp đất mỏng, nẩy lên sẽ héo úa.

Thái độ hay **phản ứng thứ ba** trước lời dạy của Chúa được ví sánh với bụi gai. Bụi gai tượng trưng cho “những nỗi lo lắng sự đời, bã vinh hoa phú quý cùng những đam mê khác xâm chiếm tấm lòng.” Đây là nguy cơ lớn nhất tấn công chúng ta trên đất nước tư bản này. Chúng ta luôn luôn bận rộn với công việc, với nhiều điều khác mà ta gọi là nhu cầu. Ta thường nói, “Để ổn định đã rồi tôi sẽ nghĩ đến vấn đề tâm linh!” Sự thật là chúng ta sẽ không bao giờ ổn định cả.

Người tiếp nhận Phúc Âm, biết đó là tốt, nhưng lại để cho lo lắng trần gian làm cho hột giống đạo nghệt ngòi sẽ không sinh hoa kết quả, và đó là thảm cảnh của nhiều người. Vấn đề của chúng ta là phải quyết định điều gì là ưu tiên trong đời sống rồi sống với ưu tiên đó thì mới mong gặt hái kết quả.

Nhóm người thứ tư được ví sánh như đám đất tốt, hạt giống rơi vào mọc và lớn lên, kết quả, từ 30, đến 60, đến 100. Lời của Chúa được gieo ra thường xuyên, nhưng tấm lòng của quý vị là tấm lòng nào? Tấm lòng chai cứng, nghi ngờ, thành kiến như đất vệ đường. Hay tấm lòng sỏi đá chỉ có lớp đất mỏng bên trên? Tấm lòng gai góc vì những nỗi lo lắng của trần gian? Hay là đám đất tốt sẵn sàng kết quả? Hạt giống có sự sống nhưng nếu đám đất không đáp ứng đúng thì sự sống cũng không phát triển được. Lời Chúa là lời sống và linh nghiệm nhưng thiếu sự đáp ứng của con người, Lời Chúa cũng trở thành vô ích.

Chúng tôi tiếp tục loan báo Tin Mừng cứu rỗi của Chúa Giê-xu chỉ vì một lý do mà thôi. “Chúng tôi là sứ giả thay mặt Chúa Giê-xu như thể Thiên Chúa dùng chúng tôi mà khuyên dạy. Nhân danh Chúa Giê-xu, chúng tôi nài xin anh em hãy làm hòa với Thiên Chúa.” Kêu gọi mọi người giải hòa với Thiên Chúa là điều chúng tôi đang làm và sẽ tiếp tục làm cho đến ngày mọi người đều ăn năn tội, quay lại để được làm con Thiên Chúa. Đừng để Lời của Chúa đi vào cuộc đời của Bạn từ tai này qua tai kia, hay như hạt giống thiếu rễ, hay như hạt giống nơi bụi gai.

Ước mong tâm hồn Bạn là mảnh đất tốt được vun xới, sẵn sàng tiếp nhận Phúc Âm để kinh nghiệm ơn tái tạo và sống một đời kết quả, mang

hạnh phúc đến cho nhiều người. Bạn nghĩ thế nào? Mời Bạn liên lạc với chúng tôi.

**Kính mời quý vị đón nghe
Chương Trình Phát Thanh Tin Lành
hàng tuần:**

Chúa Nhật

8:00 am & 8:00 pm:
1430 AM, Bay Area

Thứ Hai

9:30 pm:
Tiếng Nói Việt Nam, Dallas

Thứ Ba

8:30 pm: 1440 AM, Orlando

Thứ Tư

7:00 pm: Saigon Radio
Broadcasting System, Seattle
8:30 pm: 106.3 FM
Nam California

Thứ Năm

2:30 pm: 1480 AM
Nam California
2:30 pm: 900 AM, Houston
4:15 pm: 1420 AM, Atlanta
4:30 pm: 880 AM, Houston
6:00 pm:
1110 AM, Sacramento

Thứ Sáu

2:30 pm: 106.3 FM
Nam California
7:00 pm: 1430 AM, San Jose
8:00 pm: Việt Nam Hải Ngoại
Washington, D.C.

Thứ Bảy

7:30 pm: 97.3 FM, San Diego

Mỗi ngày

Internet: <http://www.tinlanh.org>
Email: radio@tinlanh.org